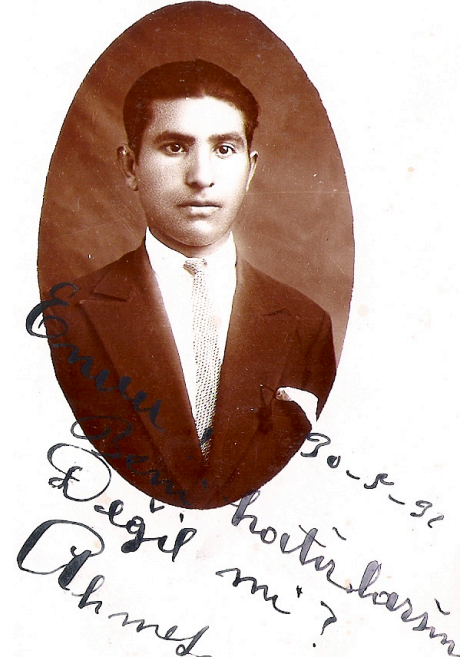

UNUTTURAMAZ SENİ HİÇBİR ŞEY, UNUTULSAM DA BEN...

"Beni hatırlayınız" diye yazmıştı Mustafa Kemal Atatürk Büyük Söylevinin en altına, sanki o büyük vizyonu ile yıllar sonrasını görür gibi, ama sonra vazgeçmiş ve çok daha özgeci bir biçimde "Ne mutlu Türküm diyene" diyerek bitirmişti. Ölüme karşı umutsuzca bir direniştir aslında unutulmama çabası. Ve yeryüzünde sizi tanıyan son insanın ömrüyle sona erer hatırlanmanız da...

Ya birini unutmamak ya da unutturmamak çabası... Örneğin ülkemizde "Sil Baştan" adıyla oynayan film "Eternal Sunshine of the Spotless Mind" tam da unutabilmek için kurtulmak istenilenlerin zihinden ayıklanması üzerine kuruludur. Oysa filmde bunun yapılamadığına tanık oluruz. Filmin başkahramanı kendisini belleğinden sildiren sevgilisini unutmak girişimiyle yola çıkarsa da, tam olarak Ekrem Güyer'in eşi Müzehher Hanım'a duyduğu aşkı ölümsüzleştirdiği nihavend şarkıda olduğu gibi bir şey gerçekleşir.

Unutturamaz seni hiçbir şey, unutulsam da ben

Her yerde sen, her şeyde sen, bilmem ki nasıl söylesem

Bir sisli hazan kesilir, ruhum eğer görmesem

Neşemde sen, hüznümde sen, bilmem ki nasıl söylesem.

Ekrem Bey kendisinin hatırlanma umudunu bir kenara bırakıp, eşinin unutulmamasına odaklanmıştır tüm duygusal varlığını. Bu şiirin ve beraberliklerinin üzerinden sadece 10 yıl sonra maalesef Ekrem Bey mide kanamasından vefat eder. Bu kez, 44 yıl daha eşinin anılarıyla yaşamını sürdürmeye yükümlü kılınan Müzehher Hanım karşılık verir sevgilisine; hissettiklerini söze döker ve biz onu karcıgar makamında bir Şekip Ayhan Özışık bestesiyle duyarız:

Unutmadım seni ben, her zaman kalbimdesin

Aylar, yıllar geçti, söyle sen neredesin

Anlaşıldı sen geri dönmeyen yerdesin, sen geri dönmeyeceksin

Unutmadım, unutamadım seni ben, her zaman kalbimdesin.

Unutmak (ya da belki unutmamak) üzerine bir yazı kaleme almak üzereydim ki Radyo Alaturka'dan gelen nağmeler beni birden beni yıllar önce Artimento dergisini çıkarırken yazdığım bir yazıya götürüverdi. Bunama ve Yaşlılık ile ilgili bir sayı için derginin editörü Cem Mumcu benden bir yazı istemişti o tarihte ve ben zihinsel olarak, “ünlü bir kişinin” (o yıllarda belki Ronald Reagan ya da Iris Murdoch’un) demansını anlatmaya hazırlanmıştım. Ve sonra, bir türlü elim gitmemişti böyle bir yazıyı yazmaya... İstememiştim sanırım bizden uzak ama ünlü olmuş birini anlatmayı; hiç sıcak gelmemişti açıkçası... Sonra da oturup babaannemi yazmıştım.

Babaannemin henüz sağ olduğu o yıllarda onun resimleri arasında dedemin 1927 veya 1928 de babanneme gönderdiği bir resminin arkasında bir önceki yazıda anlattığım notları bulmuş ve çok etkilenmişim. Dedem bu satırları babaañneme hitaben yazdığında, bir yıllık bir nişanlılık döneminin ardından henüz evlenmişlerdi. Ahmet Esat Bey babasını çok genç yaşta kaybetmiş ve amcası tarafından üniversitede okumak için İstanbul Robert Koleje gönderilmiş; iki yıl kadar orada kalmış, ama okulunu tamamlamadan geriye dönmüştü. Babaañnemele tanışmalarının gerçek öyküsünü, bu mektubun İstanbul'a gidişinden ne kadar sonra ve nereden yazıldığını, mektupla ilgili duygularını babaañnemden ne yazık ki öğrenemedim. Bunları konuşabilecek durumda olduğu dönemlerde birkaç şey anlattığını, bir kez de resme bakıp iç çekmiş olduğunu anımsıyorum yalnızca. Bir tek kelime etmemişti yazılanlarla ilgili olarak.

“Beni tanımadığı hiç olmadı neyse ki; ama, en büyük korkum, bir gün bana bakıp, beni de yabancı biri zannederek konuşacak olması” diye yazmışım. Onun tarafından tanınmamak çok zor gelecekti bana; ama maalesef ilerleyen yıllar ve hastalığı ben de dahil, çevresindeki herkesi unutmasına neden oldu. Şimdi de o zamanki gibi bir türlü tıbbi adını söyleme gücünü kendimde bulamadığım hastalığı beynini, tıpkı ellerini buruşturan yaşlılığı gibi, buruşturdu. Benim yazdığım o yazıyı göremedi ve yaklaşık ondan iki yıl sonra babaannemi kaybettik. Doğrusu, ben babaannemi daha sağken kaybettiğimi hissetmişim. Beni tanımadığı ve iletişim kuramadığımız dönemde sanki yok oluvermişti gözlerimin önünde. Onu kaybettikten neredeyse altı ay sonra bir gece onu rüyamda sağ ve bizlerle şakalaşırken gördüğümdeyse sanki geri gelmişti; ya da benim yasım tamamlanmıştı. Hepimizi unutsa da, ona bu dünyada misafirmiş gibi davranmayı reddettiğimiz ölçüde, yaşadığı onca acıya karşın, hala kendisine yazılan o aşk mektubunun muhatabı olmanın vakur bilinci içinde, sabırla ve gayretle aramızda kalarak başı dik, dimdik ayakta durmasını sürdürdü.

Sonraları dedemin arkasına yazı yazdığı resimden yola çıkarak babaannemden ve dedemden kalan eski fotoğraflara baktığımda hep aynı şekilde bütün resimlerin “unutulmamak dileğiyle” imzalandığını gördüm. Bugün bu yazıda sizlerle paylaştığım fotoğraflara baktıkça zihnimde şu sözler nihavend makamında yineleniyor: “Unutturamaz seni hiç kimse unutulsam da ben”